

# De snakker van Norg werd

## LIDWIENTJE

Wanneer ze in een stuk moet huilen denkt ze aan eilandjes, aan eenzaamheid. En dan lukt het weleens. Maar ze hoeft nooit, bijna nooit als Lidwientje Walg te huilen. Daarvoor is kwikzilverachtig Lidwientje teveel het zonnetje in „Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer”. En dat vindt Loeki Knol soms weleens jammer. Want ze wil meer doen met haar emoties, ze zou eigenlijk best wel eens net als haar vriendin Andrea Domburg in een dramatisch stuk willen staan. Ze is geen groot actrice, maar het vroegere zangeresje uit Groningen heeft snel geleerd. Toen ze Ida Bons in Hamelen als Lidwientje Walg moest opvolgen, hield ze voortdurend haar armen en benen stijf. Moest ze haar hoofd in een scène te zien om de deur steken, dan kwam heel langzaam een verschrikt, verkrampd hoofd te voorschijn. Die tijd is nu helemaal voorbij. De „familie van Hamelen” ving Loeki Knol op zoals ze ook de zanger Rob de Nijs hadden opgevangen. In de nieuwe serie „Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer” is Loeki Knol opnieuw de verloofde van Bertram (Rob de Nijs) en dat is een hoofdrol.

Ruim 26 jaar geleden werd ze in het Groningse Uithuizermeeden geboren als enige dochter van een leraar Duits. In de bossen van het Drentse Norg speelde ze zes jaar later met een buurtjongen haar „eigen Hamelen”. Loeki: „Ik speelde eigenlijk nooit als een meisje met poppen. Poppen bond ik op brandstapels en begon meteen een indianendansje erom heen. Ik was een klein Nerootje voor mijn poppen. In Norg droeg ik in tegenstelling tot de meeste andere kinderen van het dorp geen boerenkieltje maar een jurkje. Dus was ik er de „snakker” (opschepper). Die snakker wilde aanvankelijk met alle geweld balletdanseres worden, maar dat ging niet door vanwege haar te zwakke enkels. Het werd toen zang op het conservatorium met piano als bijvak. „Ik heb altijd al een stem met een behoorlijk volume gehad en mijn moeder spoorde mij aan. Zij had piano met als bijvak zang aan het conservatorium gestudeerd, zong jaren lang in het Bachkoor van Charles de Wolf, kortom wist dus wat het inhield. Maar op dat conservatorium werd ik op den duur helemaal engig van al die muzikanten om mij heen. Altijd maar weer die muzikanten, iedere dag. Ik kon er op den duur niet meer tegen. Ik ben toen als au pair naar Frankrijk gegaan, belandde via Parijs in Fontainebleau, mocht daar af en toe met de barones van slot Fontainebleau kopjes thee drinken.



... Loeki Knol, geen groot actrice maar wél een aardige...

### Muisstil

Terug in Nederland, beheerste ik vrij aardig de Franse taal. Begon te hooien te gras liedjes te zingen. In elk genre. Zo werd ik in AVRO's Nieuwe Oogst ontdekt. Ramses Shaffy zag me samen met Paul van Vliet op tv. In Herengracht 338 kwam Paul van Vliet mij vertellen dat hij en Ramses mij in

het liedje „Wonderlijk”, warm en heel echt hadden gevonden. Ramses zei dat ik wel familie van hem kon zijn. Ik tekende vervolgens voor een revue, een show voor veredelde personeelsfeestjes. Verschrikkelijk. De mensen van het gezelschap accepteerden me niet en die hele show was van iedere artisticeit gespeend. Toch zong ik er

liedjes als „Afscheid”. Liedjes waarvan die toenmalige collegae zeiden: „Zou je dat nou wel doen. Die mensen in de zaal zijn een avond uit. Die zitten te lachen. Dan kan jij toch niet met zo'n liedje komen”. Toch kwam ik met zo'n liedje. En de zaal voelde dat het mijzelf ontroerde, dat ik het echt meende. Die zaal werd dan toch muisstil.”

### Waterballet

Loeki: „Ik ben ook nog eens naar Corsica geweest op uitnodiging van een architecte. Daar heb ik maanden gewoond in een huis uitgehouwen in de rotsen. Misschien wel de boeiendste tijd uit mijn leven. Je werd daar helemaal op jezelf teruggeworpen. Alles zo primitief. Water moest je zelfs kopen. Was er iemand in het dorp jarig dan schoven we allemaal aan een lange houten tafel in zo'n huis dat uitkeek op de zee. Daar aten we dan wild vlees en druiven en dronken wijn... Toen ik in Nederland terugkwam moest ik geld verdienen. Ik heb het op mijn negentiende nog eens als tandartsassistent geprobeerd. Een giller. Ik had totaal geen opleiding voor dat vak. De eerste dag gipsen gebitten maken en foto's ontwikkelen. Die eerste middag bij die tandarts zal ik nooit vergeten. Ik moest de apparatuur en zo schoon maken. Ik drukte op een knopje voor water en jawel d'r kwam water. Alleen, er kwam veel te veel water. Dat fonteintje stroomde vrij krachtig en toen ik de boel uit wilde zetten heb ik alle knopjes geprobeerd, maar niks hoor. Meteen een ontzettend waterballet. Waarop uiteindelijk die tandarts binnenkwam met de mededeling: „Ik geloof, dat ik mijn zwembroek maar ga halen...” Een paar weken hield ik het bij, hem vol. toen volgde een reisbureau en toen kwam mijn eerste l.p. Dat werd een staalkaart van mijn mogelijkheden. Viertalig, in het Nederlands, Frans, Duits en Engels met bossa nova's, jazz, luisterliedjes van alles wat. Door zijn viertaligheid verkocht die plaat niet. Willem Duys weet daar alles van. Hoe dan ook, Tineke Roeffen, regisseuse van „Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, meneer...” zag mij met het liedje „The joker” in Nieuwe Oogst. Zij zocht juist een opvolger voor Ida Bons. Ik zei meteen ja, en zo is het gekomen...

### Sprookjeswereld

Hamelen (- het ligt in Duitsland, we hebben de weg erheen gevonden, schreven een groot aantal volwassene nog niet zo lang geleden naar de KRO -) heeft een kijkdichtheid van rond de drie tot vier miljoen, terwijl de kijkers dit kinderprogramma een ruime zeven geven. Dat is niet gering voor een jeugdprogramma. Vooral niet als men bedenkt dat het hier gaat om kijkers van boven de twaalf jaar. Volwassenen blijken dus ook voortdurend warm te lopen voor „Kunt u mij...”. „Dat komt”, zegt Loeki Knol (ze heet eigenlijk Sjoekje Knol), „omdat iedereen het fijn vindt zich in een sprookjeswereld in te leven. Op het vliëgend tapijt naar de elfjes of de reuzenwereld of op zoek naar Hamelen, dat maakt niet uit...”